

20. Traumtour TransAlp

‘Hoezo, bagagevervoer? Je bedoelt meedoen aan een georganiseerde tocht?’ Mijn enthousiasme om de TransAlp te fietsen slaat om in vooroordelen, angst en koudwatervrees. Al een paar jaar dromen Henk en ik verlekkerd weg als we het boek *Traumtoure TransAlp* van Ulrich Stanciu openslaan en daar de meest avontuurlijke tochten, waanzinnige vergezichten, fenomenale klims en spectaculaire afdalingen verwoord en verbeeld zien. We vinden dat deze droom eindelijk een keer werkelijkheid moet worden. Bij de voorbereidingen redeneert Henk pragmatisch: ‘Zo’n tocht duurt zes dagen. Dan is bagagevervoer toch wel handig.’ Mijn gedachten buitelen over elkaar heen. Wat moeten we in een groep, met daarin vast en zeker uitsluitend mannen, dertigers, voorzien van gespierde kuiten en van de nieuwste technieken? Wat moeten we tussen al dat ervaren geweld van sterke, getrainde, competitieve doordouwers met lef die zichzelf en elkaar in extreme omstandigheden willen testen? We zijn toch maar gewone vakantiefietsers, van middelbare leeftijd? Een beetje afzien, flink klimmen, oké, maar dan wel op mijn eigen, toch wel bescheiden en voorzichtige, tempo. Als ik de TransAlp ga rijden wil ik de tocht ook volbrengen. Ik wil niet moeten opgeven omdat de hele groep last heeft van mijn tempo of gestuntel. De droom lijkt hiermee te vervagen, een voorzichtig trauma van onvervuld verlangen lijkt ervoor in de plaats te komen.

Een aantal weken later hakken we de knoop door, we doen het! De reden voor deze omslag is even simpel als praktisch: de organisatie stelt de routes op GPS beschikbaar. Henk overtuigt me dat we zo individueel en op eigen tempo kunnen rijden en niet meer afhankelijk zijn van een groep of gids. Van vakantiefietsers worden we nu voor zes dagen mountainbikers. We zullen de Alpen oversteken vanuit Oostenrijk (Werfenweng) naar Italië (Cortina d’Ampezzo). Voor de zekerheid – stel dat ik toch moet afhaken – stop ik nog snel een extra boek in mijn tas.

Een beetje slikken is het wel als mijn vooroordelen bewaarheid lijken te worden. Want daar sta ik dan. Samen met tweeëntwintig mannen en één andere vrouw. Drieëntwintig kanjers met een berg mountainbike-ervaring. Als we met zijn allen op de aankomstdag een rondje rijden om het materiaal te testen, zijn de kaarten snel geschud. Ik speel het klaar om meteen vanaf de start de hele groep op te houden. Met geen mogelijkheid kan ik het klimtempo bijhouden, laat staan het afdaaltempo. In de klim hijg en puf ik op mijn verende fiets met zware noppenbanden moeizaam achter de rest aan. Ik heb het gevoel dat de fiets mij tegenwerkt. Door de vering lijkt het alsof ik op een circusfiets zit, ik ga omhoog en omlaag, maar kom niet vooruit. In de afdalingen zijn mijn lef en stuurmanskunst ver te zoeken, de zenuwen hebben het overgenomen. De paadjes zijn zo steil, zo smal en zo dik bezaaid met rotsen en andere obstakels, dat ik me met geen mogelijkheid achter de anderen aan naar beneden durf te storten. Ik zie ook Henk zich enigszins bedenkelijk achter de oren krabben. Deze tocht is inderdaad voor de echte en ervaren mountainbiker, die niet alleen *Ausdauer* en lef heeft, maar ook snel en technisch is.

Na afloop van het tochtje zie ik de stoere mannen denken, ‘Wat doet die kneus in ’s hemelsnaam hier?’ Ik kan ze geen ongelijk geven, ik denk precies hetzelfde. Aan de mecaniciens van de organisatie vraag ik uitleg over het gebruik van de vering. Ik voel het meteen: foute vraag. De groep luistert mee terwijl de mecaniciens mij met een enkele zin op mijn plek zet. ‘Er valt niets uit te leggen, je zet de vering aan of uit, wat je het fijnste vindt.’ Meewarig bekijkt hij mijn fiets, de fiets die ik van de organisatie gehuurd heb en aangepast heb aan mijn eigen wensen. ‘Iedereen rijdt met klikpedalen en een hard zadel’, zegt hij,

wijzend naar mijn degelijke trappers en het gelzadel dat ik er op heb gezet. 'Vrouwke, da's geen fietsen zo.' Dan werpt hij zich op als een bezorgde vader: 'Kom, zal ik je laten zien hoe de versnellingen werken?' Terwijl hij aanstalten maakt om mijn fiets vast te pakken voegt hij er aan toe: 'Als je fietst, draag je dan wel een fietsbroek?'

Dag één begint met een selectiewedstrijd om de groepsindeling te bepalen, in basis, medium, sport of extreem. Voor elk niveau zijn er aparte routes uitgezet. Aangezien wij ons visitekaartje al in het testrondje hebben afgegeven tellen we hier niet meer mee. Wij zijn *hors catégorie*, en vol bewondering voor onze snelle, sterke en strijdende collega's, die gaan als een speer. Al na een paar honderd meter verliezen we hen uit het oog. Het wordt voor Henk en mij een hopeloze uitputtingsslag om de groep überhaupt in het zicht te houden. De mecaniciens die fietsend als bezemwagen dienst zou doen heeft zich laten opjutten en wil laten zien dat hij niet voor de anderen onderdoet. Zo komt het dat we een verkeerde afslag nemen. Niemand die het in de gaten heeft.

Na de groepsindeling laden we onze route op de GPS. Eindelijk kan ik mijn faalangst achter me laten en kan ook voor mij het grote genieten beginnen. Henk en ik besluiten de mediumroute te fietsen, gemiddeld zo'n 55 kilometer en 1500 hoogtemeters per dag. Dat moet te doen zijn. Ik verheug me op de lange en ongetwijfeld schitterende klims over gravel tot boven de 2000 meter. Rustig klimmen, rustig dalen met af en toe een pauze of fotostop. Alle tijd om te genieten van de zonovergoten overweldigende natuur, de bossen en weilanden, riviertjes, haarspeldbochten, besneeuwde toppen en vergezichten. Alle tijd om technische afdalingen, single tracks, geitenpaadjes, stenen, rotsen, boomstronken en vage sporen door weilanden in te schatten en te bedwingen.

De volgende dag fietsen we naar de sneeuw. De tocht van Maria Alm naar Mittersill loopt via de Hundstein, een top op 2117 meter hoogte. De groep spreekt af om bij de hut op de Hundstein gezamenlijk te lunchen. Henk en ik vertrekken 's ochtends een half uurtje eerder dan de rest zodat we tegelijk met de anderen boven zijn. Vandaag bevat onze uitrusting behalve een helm, fietshandschoenen en een volle camelback, ook een zonnebril en een tube zonnebrandcrème. De zon is uitbundig fel, de lucht is helder blauw. Het wordt een ongelooflijke route. Op 1800 meter fietsen we tot onze verrassing door sneeuwveldjes. Het zijn de laatste winterse resten die nog weerstand weten te bieden aan de junizon. De Hundstein biedt een fantastisch panorama. We kijken tientallen kilometers in de rondte. De uitzichten over de omringende, met sneeuw bedekte toppen zijn weergaloos. Ver onder ons pronkt een azuurblauw meer, het meer van Zell am See.

Als we zitten te lunchen bij de hut, buiten, in het zonnetje, in de sneeuw, lijkt het alsof we op wintersport zijn. Dat gevoel blijft hangen als we gaan afdalen. Aan de andere kant van de berg, de schaduwzijde, treffen we een maagdelijke piste, de sneeuw ligt er nog metersdik. De hele groep baant zich voorzichtig schuifelend met de fiets aan de hand, een weg naar beneden, door de sneeuw. De eerste kilometers zijn niet te fietsen, ook niet als de sneeuw eindelijk plaatsgemaakt heeft voor kale rotsen. De afdaling is te grillig, te steil.

'S avonds komen de verhalen, de sterke verhalen. Op een groot scherm worden alle foto's van de dag gepresenteerd. De heldendaden worden aldus luister bij gezet of ontkracht. Het gaat over stijgingspercentages, demarreren, sprintjes bergop, jezelf het snot voor de ogen rijden en verdwalen. Over bravoure, ademnood, schuivers of uitglijders, blauwe plekken en schaafwonden. Over lekke banden, een spaakbreuk, een kapotte crank, of gewoon een krakende ketting. Na de foto's komt het serieuzere werk, het bespreken van de route van de volgende dag.

De tweepersoons groep van Henk en mij wordt sinds de middag van dag één steevast uitgebreid met extra leden. Iedereen heeft zo zijn eigen reden om zich bij ons aan te sluiten. Zes dagen 'knallen' blijkt ook niet voor alle diehard mountainbikers weggelegd te zijn. Ook kanjers worden moe, raken geblesseerd of willen wel eens een dagje relaxed fietsen. Paradoxaal genoeg maken we dus onbedoeld steeds deel uit van een groep. De mecanicien krijgt na een paar dagen de opdracht onze steeds groter wordende groep te begeleiden. Hij moet de route wijzen en de groep bijstaan bij pech. De man blijkt een heuse afdalingsexpert te zijn, hij geeft iedereen het nakijken. Het moet gezegd, zijn snelheid, lef en techniek zijn bewonderenswaardig. Onwillekeurig voelen Henk en ik ons, net als de anderen, aangespoord zijn tempo te volgen. De kudde volgt de leider. Het probleem van de mecanicien is dat zijn adrenaline zijn leiderschapskwaliteiten overvleugelt. De man gaat vaak zo hard dat hij niet meer op de route let en niet meer op de fietsers die achter hem aan komen. Hij raakt de weg en de groep steeds kwijt. Henk en ik besluiten ons weer rücksichtslos achter onze eigen leider te scharen, de GPS.

En dan heb ik ineens een dag waarop ik makkelijk en relatief snel klim. Per ongeluk geef ik de mecanicien en een paar andere kanjers het nakijken. Ik haal ze in. Zomaar. We stijgen 1200 meter in twaalf onverharde kilometers op weg naar de Kronplatz. De mecanicien heeft het moeilijk en hijgt. Verrast kijkt hij op als hij mij langs zij ziet komen. Hij zal ongetwijfeld iedereen verwacht hebben, behalve mij. Ontspannen fiets ik naast hem en babbel wat over de prachtige klim. Dan schakel ik bij en rijd ik langzaam maar zeker bij hem weg, hem er aan herinnerend dat het beter is om op eigen tempo te rijden. Ik ben verbaasd dat sterk zijn zo goed voelt. Het vrouwtje met haar wandelschoenen en gelzadel heeft onbewust revanche gekregen.

Ik blijf genieten, afzien, grenzen verleggen en leren, alles in de overtreffende trap. Ik weet vooroordelen, angsten en koudwatervrees te slechten. Het extra leesboek blijft onaangeroerd in mijn tas. De aantrekkelijke foto's uit dat fietsboek worden werkelijkheid. Voor mij geen trauma's maar een echte *Traumtour*. Het smaakt naar meer. Lang leve de GPS!

Fietsen van Werfenweng naar Cortina d'Ampezzo.

Mountainbike tocht over de Alpen, van Oostenrijk naar Italië. 2006.